

[Bauusgaard.]

Statsministeren sagde om forhandlingerne mellem venstre og det radikale venstre, at så vidt han kunne se, var hovedparten af det, vi var nået til enighed om, noget, der i virkeligheden var identisk enten med det, regeringen gjorde, eller som regeringen havde bebudet at gøre, og så tog statsministeren forbehold med hensyn til det afsnit, der vedrører indkomstpolitikken. Jeg er nødt til at sige til statsministeren, at hvis man skiller afsnittet om indkomstpolitikken ud, så får det hele ikke så forfærdelig megen mening, og derfor er statsministeren nok alligevel nødt til at indstille sig på, at afsnittet om indkomstpolitikken indgår ikke alene på lige fod med alle de andre ting, vi har nævnt, men som en meget fundamental forudsætning for, at der i det hele taget er sammenhæng i det.

Se, der er en ting, jeg føler trang til at sige, fordi statsministeren i sit svar til mig sagde, at i foråret holdt jo arbejdsmarkedets parter sig inden for den ramme, der var afstukket af vismændene. Ja, det gjorde man nok på en måde, men rigtignok kun på en formel måde; man gjorde det ikke i realiteten. Jeg ved godt, at nu risikerer jeg at få vældig skældud fra begge sider; det har jeg taget i betragtning, inden jeg siger det her, for det er nemlig her, vi kan finde den fundamentale fejl i hele indkomstpolitikken. For hvis vi virkelig objektivt vil læse vismændenes rapport og indstilling dengang, hvad var det så, de sagde? De nævnte en procent og sagde: der er mulighed for en indkomstforøgelse af så og så stor en procentvis størrelse. Men hvad var det, der skete forudgående? Da regulerede vi tjenestemændenes efterslæb, og dette efterslæb var så stort, at det næsten lagde beslag på hele den størrelse, og så gik man videre og sagde: ja men så længe vi hver især ikke forhøjer mere end den procent, der er nævnt, så er jo alt i orden. Men det er det, det ikke er. Det er den samlede indkomstfremgang, der skal vurderes, det er mulighederne for den samlede, den totale indkomstfremgang, og det er det, der er indeholdt i det, som venstre og det radikale venstre har foreslået. Lad os ud fra et nationaløkonomisk, valutarisk og finanspolitisk grundlag få en samlet vurdering af, hvor meget der er basis for i samlet indkomstfremgang. Men lægger man

beslag på den samlede indkomstfremgangsmulighed ét sted, så er den altså ikke mere til rådighed på andre. Det var just dér, man begik fejlen.

Man kan da sige, at det er et ansvar, der vender tilbage her i tinget, og det er jeg ikke uenig i. Men så må jeg måske minde om, at forud for valget — og jeg beder om, at man husker: en tyk streg under „forud for valget“ — sagde det radikale venstre: der er sikkert efterslæbsproblemer for visse grupper, der skal løses; i det omfang det kan dokumenteres, at der i henhold til de gældende overenskomster er et efterslæb, der skal betales, så bør det have forret.

Man skal nemlig huske sammenligningsgrundlaget, som var, at tjenestemændene skulle reguleres i forhold til udviklingen på det øvrige arbejdsmarked, og i det omfang man lagde beslag på pengene her, havde man dem ikke til rådighed en gang til. Det sagde vi forud for valget, og lad mig føje til, at det sagde vi også ved åbningsdebatten sidste år.

Da folketinget åbnede efter valget, sagde jeg som ordfører for det radikale venstre det samme: at kan der dokumenteres et virkeligt efterslæbsbehov for visse grupper — det behøver ikke bare at være tjenestemænd, personlig er jeg af den opfattelse, at det også kunne dokumenteres for de lavestlønnede på arbejdsmarkedet; det vil jeg da gerne sige, for at der ikke skal opstå nogen misforståelse — men da sagde jeg, at i det omfang de kan dokumenteres, skal disse behov tilgodeses, men så kan det ikke nytte, at vi bagefter tror, at der stadig er den samme mængde til rådighed, for så kommer vi jo ind i denne situation.

Det var i og for sig det, jeg i foråret bebrejdede regeringen at den ikke havde sagt til arbejdsmarkedet. Jeg ønsker ikke — og i det, venstre og det radikale venstre har foreslået, ligger der ikke noget derom — at regeringen skal udstede et diktat med lønstop, et diktat om, at lønningerne ikke må stige mere end så og så meget, men deri ligger, at vi ønsker indført en forpligtelse for den til enhver tid siddende regering til at fremlægge en sådan vurdering; og i en sådan forpligtelse må også være indeholdt forpligtelsen til udtrykkeligt at gøre opmærksom på, at hvis der på forhånd bliver beslægtet så og så meget, da er der kun så og